

извървѣлъ нѣколко часа нѣтъ. Сърдцето му тупаше силно и болѣзненно въ гърдитѣ. Дяконътъ усѣщаше, какъ силитѣ му го оставятъ заедно съ рѣшителността. Постъпката му, на която се нае одѣвъ съ такова леко сърдце, сега му се показва мъчна и страшна, и по-горѣ отъ силитѣ му. Единъ вхтрѣшенъ човѣкъ въ него се пробуди и му крепѣше, и го сждѣше, и го приковаваше о земята. Той напипа случайно камата си. Какъ бѣше ъж зель? Той се уплаши самъ отъ себе си! Какъ стана това, та той е сега тукъ прѣдъ вратата на отца Иеротея? Той сега идеше да краде! И още благодѣтелътъ си! И всичко това тѣй скоро?.. Дали не съзува?.. Коя сила го тикаше тука? Утрѣ дяконъ Викентий щѣше да се разбуди вече крадецъ, кокошаринъ, може би злодѣецъ! И цѣлиятъ си животъ той прикачваше на тая тъмна нощъ!.. Но не, нѣма връщане.

Викентий приближи рѣшително до вратата.

Прозорцитѣ на килията бѣхж тъмни. На около грѣбно мълчание. Той се услушва една двѣ минути, па оврѣ ключа, възви полека и бутнж вратата. Тя се отвори. Той влѣзе. Кандилцето жумеше и хвърляше умирающа свѣтлина въ коностаса. Викентий пипнишкомъ намѣри окачената ентерия, брѣкна въ джоба, извади ключа и се вмѣкнж тичешкомъ въ отвореното килерче. Тамъ запали вощеница, отиде къмъ двата ковчега и ъж залѣпи на капака на единия. Дяконътъ клѣкнж прѣдъ другия, но колѣнетѣ му треперахж, и той сѣднж по турски. Тогава отвори ковчеза, който слабо звѣнж. Въ дѣното му бѣхж наредени кесии — едната зелена, и други драгоцѣнни вещи: голѣми кехлибареви броеници, златни руски иконки, срѣбърни сладкови лъжички и блюда, кръстчета отъ бисеръ и свитка светогорски шамби. Викентий попила кесиптѣ: двѣ отъ тѣхъ се познавахж, че сж съ едри пари: рубли, бѣли меджидиета; друга една съ ситни — дваисетачета. Златото блѣснж въ зелената кесия. Той отчете изъ неж тъкмо